

ДОБРИ ЖОТЕВ
ВЛЮБЕНИ
СЛЪНЦА

НАРОДНА МЛАДЕЖ

ДОБРИ ЖОТЕВ ВЛЮБЕНИ СЛЪНЦА

chitanka.info

ГОВОРИ ЛЮБОВТА

*Аз ида като истинност, която
огрява слепотата на душите ви.
Аз ида като чистота предвечна,
за да избистрям с нежна длан очите ви.
Аз ида като дишане, което
се ражда с вас и вас ви ражда.*

*Не ме наричайте лъжовна,
когато в мое име лъжете.
Не ме наричайте продажна,
когато ме продавате.
Не ме притягайте във дрехата
на вашата креслива чест.
Не ме преследвайте като престъпница.
Не пипайте цветята на духа ми
с отровните ръце на завистта.
Не се ровете в чистия ми извор.*

*Аз вода по реките на кръвта ви
победите на вашето безсмъртие.
И пея там,
и страдам тук,
в нетрайността си — трайна,
нетрайна — в трайността.*

ОТКРОВЕНИЕ

*Юлско слънце над ледна пустиня.
Ураган над притихнал боаз.
Ти пристигаши при мене — и жаден,
и задъхан посрещам те аз.*

*И от пориви смерч ни завърта.
Всичко става повеля и зов.
Кой е казал, че може да има
втора, трета, четвърта любов?
Кой е казал? Пак нека си казва!
Ни съм втори, ни трета си ти. —
Всяка обич гори негоряла,
със лъчи неблестели блести.
Всяка обич е звън непрозвънвал,
нова истина, цвят нецъфтял,
Всяка обич е свят неизследван,
първо раждане, ек неечал.
Погледни, необятното мами,
в път ни мами, далечен и нов.
Моя млада любов неживяна,
моя първа любов.*

ОПИЯНЕНИЕ

*Ликува оживялата жарава.
Танцуват пламъци, танцуват.*

*Сред здрача на притуления дом
рояк от сенки гали и огъва
овалите на спящото ти тяло.
То трепка като лека мараня,
като капризен облак се мени,
като река дълбока се вълнува.*

Танцуват пламъци, танцуват.

*Това си ти — копнеж, родил копнежа ми,
нестихващ глас, неуморимо ехо.
Това си ти — жена!
Минава час. Минават часове.
Очите ми не се насищат.
Очите ми будуват.*

*Танцуват пламъци, танцуват.
Магията на сенките стъмнява
контурите на здрачното ти тяло.
Материята става дух.
Досягам те с невярващи ръце.
Духът е пак материя.
Материя и дух общуват.*

НЕЖНОСТ

Нощта прегърна тишината и заспа.

Не знам по-ласкави очи от твоите.

По-милваща ръка не знам.

*Под погледа ти будната тревога
заспива укротена.*

*Под пръстите ти викащата мъка
превърща се в добра човешка скръб,
по-хубава от всяка радост,
от всяко тържество.*

Помилвай ме!

Аз минах много пътища по тая пръст.

Научих много мъдрости.

*Но досега не съм открил
ни по-добра, ни по-дълбока мъдрост
от мъдростта*

да бъдем нежни!

Не знам по-галещо присъствие от твоето.

По-искащи обятия не знам.

Вземи ме в себе си!

ОТГОВОР

— *Защо ме обичаш?*
— *Попитай реката,*
защо към морето тече,
защо във морето се влива?
Реката попитай!

— *Защо ме обичаш?*
— *Попитай вълната,*
защо се стреми към брега,
защо във брега се разбива?
Вълната попитай!

— *Защо ме обичаш?*
Попитай Луната,
защо край земята кръжи,
защо не дели се от нея?
Луната попитай!

ИМПРЕСИЯ

*Как тихо е в притихналия дом.
Заминала си! В стаята позната,
като сирак, останал без подслон,
се сгушила и плаче тъмнината.*

*Заминала си! В тъжен полумрак
завесите — отпуснати клепачи,
нашепват как си чакала и как
наместо мен дочакала си здрача.*

*А колко бързах! Вгледани на юг,
божурите разказват нажалени,
разказват как на тръгване оттук,
ти тях си приласкала вместо мене.*

*Как тихо е в притихналия дом.
Как тихо е. Аз тръгнах отдалече.
Да те заваря тръгнах и дойдох.
И ти си тук, във всичко! Добър вечер!*

*И ти си тук, навсякъде в скръбта.
Сърцето не възпирам — нека жали!
Да, обич си остава обичта
и в срещите, и в скръбните раздяли.*

БЕЗСЪНИЦА

*Залез, помахал със златна ръка,
викна деня надалече.
Скръбно замислена бяла звезда
трепна в прозрачната вечер.
Бяла звезда ли разгаря лъчи
там, в небесата дълбоки,
ти ли ме мислиш с грижовни очи,
моя любов слънцеока.*

*В късни раздоли среднощ превали,
глъхнат потайни дъбрави.
Сънно притихнали кротки треви
бистра роса оросява.
Капка роса ли сребриста блести
нейде в тревите високи,
ти ли ме търсиш със влажни очи,
моя любов слънцеока.*

*Бистро разсъмване с бистра ръка
маха и стапя се здрача.
Старанно смълчана червена зора
вдига червени клепачи.
Тиха зора ли зори и мълчи
там, над полята широки,
ти ли ме чакаш с неспали очи,
моя любов слънцеока.*

ПЕСЕН

*Светъл облак изгря над полята.
От житата прохлада свежи.
Пак сме двамата с теб, пак е лято,
но какво помежду ни тежи?*

*Дай ръка!... Ти усещаш, в покоя
вечно свежата нежност кълни.
Нежността на ръцете е твоя,
само твоя, вземи я, вземи!
Като тичинка в цъфнала чашка
приюти се до мен и копней!
Нежността на ръцете до капка
обсеби! Но ръцете — недей!
Не вковавай ръцете в окови!
Нека волни творят красота!
Неусетно така ще отровиш,
ще отровиш във тях нежността.*

*Погледни ме, за миг погледни ме!
Във очите ми слънце искри.
То е твое, трепти ни не стине,
то е твое, за тебе гори.
Да те гледам не стигат години.
Ти на живия огън се грей!
Светлината в очите, любима,
обсеби! Но очите — недей!
Пред очите простора не скривай,
те са жадни, тъй малко видях.
С тая обич, до болка ревнива
ще смрачиш светлината във тях.*

*Несломена до днес, неспокойна,
във гърдите ми диша любов.
Тя е твоя, тя цяла е твоя,
да я дам до троха съм готов.
Триста века любов са три мига.
С прояснена душа пламеней!
Любовта ми нима ти не стига?
Обсеби я! Но мене — недей!*

*Не заключвай духа във килия!
Той е цял устремен към света.
Неразбрала, така ще убиеш
и у мен, и у теб любовта.*

*Светъл облак гори в небесата.
Всеки миг е по-хубав, по-нов.
Да вървим не с вериги в душата,
а с великата радост — любов!*

СЕБЕПРИСЪДА

*Когато си отиде ти от мен,
разпънаха ме сили непознати.
И аз проклех и твоя първи ден,
и твоята любов, и радостта ти.*

*Тогаз разбрах, че под това небе,
когато във любов съм ти се вричал,
измамвал съм се сто пъти. Не теб
аз себе си чрез тебе съм обичал.*

АКВАРЕЛ

*Вятър утринник в листата
пърха като птичка,
две гугутки се целуват
в близката горичка.*

*Тънко клонче ги люлее
и роса изцежда,
облаче от небесата
с обич ги поглежда*

*Златен изгрев позлатява
тихата горичка,
две гугутки се целуват
и това е всичко.*

СТИХОВЕ ЗА ЕДНА НЕПОЗНАТА

*Сред залива сме само ти и аз,
земята и небето.
Не се свени от своята голота!
Не бягай! —
Душата ми те гледа.*

*В земята сякаш силни корени
са пуснали нозете ти.
В земята сякаш са се врасли те,
изящни и могъщи като нея.
И чезна аз, и чезнат в мен
и брегове, и време, и пространство.
Оставах само ти, която
от първия човек до днес
поемах ме от здрача, от цветята,
от звуците, от багрите,
от слънчевия лъч,
от блесналата мълния,
от шеметния мир на молекулите.
Оставах само ти, която
ме носиш в себе си, осъществен,
и стиснала до кръв безкръвни устни,
на тоя свят ме раждаш.*

Душата ми те гледа.

ПОЗНАВАМ ТЕ

*Не съм ли виждал някога и някъде
вървежа ти — като омара лек,
челото ти — безоблачно загаряне,
косите ти — потоци придошли?*

*Не съм.
Не съм те виждал никога и никъде.
Не те познавам.*

*Не! Не! Познавам те! —
Хиляда пъти те намирах,
и все си ненамерена.
Хиляда пъти те залюбвах,
и все си незалюбена.
Хиляда пъти те забравях,
и все си незабравена.*

*Познавам те!
Познаваш ме и ти!
Познаваш силната ми нежност.
Добрата моя сила.
Предвечната ми власт познаваш.
Незайно чудо нас ни среща
и разделя.
Не отминавай!*

*Не ще да те обидя.
Защото тоя, който те обижда,
обижда себе си.
Защото тоя, който те не знае,
не знае себе си.*

*Защото тя, който те не люби,
не люби себе си.*

СРЕЩА

*По стръкове трева,
изрязана на утрото,
тя иде срещу мен —
самата стрък трева,
самата утро.*

*През снопове лъчи,
пречупени във капките,
очите ѝ ме дирят —
самите сноп лъчи,
самите капки.*

*През медно тежък ствол,
обвеяна от вятъра,
косата ѝ ми кима —
самата тежък ствол,
самата вятър.*

*Земя, небе, пространства,
да я посрещнем!*

ПРЕЛЮД

*Ти си светло море,
разлюляно от светло очакване.
Аз съм триста реки,
устремили към теб нетърпения.*

*Но по белия път към сърцето ти
запрещения дебнат.
На притворството подлите пясъци
ме поглъщат за миг.
И излязъл от тях, ме сковават
ледове от бездушия.
Коренища от зли подозрения
се преплитат в течащия устрем.
Хималаи от слепи закони
ме заприщват със камък и пръст.*

*Мое светло море,
разлюляно от светло очакване.
Аз съм триста реки,
забучали и страшни.*

*И да стигна до тебе,
да се влея във тебе,
аз подривам скали,
прокопавам ждрела,
побеждавам и ида, и ида!*

СЪСТОЯНИЕ

*Когато се поспрях
под нейния прозорец,
стъклата, дълго чакали,
със устрем се отвориха.
А в рамката, огряно
от пролетния изгрев,
посрещна ме лицето ѝ.*

*Не! Не! — Това не беше
познатото лице!*

*В това лице се сплитаха
в безкрайна плетеница
и радости, и болки,
и вери и съмнения,
и пламъци, и мрак.
Стоях пред тържеството
на някаква свръхземност!*

*Приятели!
Обичах неведнъж.
Обичаха и мен.
Видях лица, от обич
по чудо претворени,
непостижимо предани,
необяснимо хубави.
Но в тоя свят видях
един-единствен път,
в един-едничък миг
на грейналата рамка
на пролетен прозорец*

*в лицето на жена
свръхземното лице
на туй, което ние
наричаме Любов.*

РЕПЛИКА

— Обичам те! Обичам те! Обичам те!

— Не ми го казвай! Не, не ми го казвай!
„Обичам те“ — са казвали живелите
и след три века също ще го казват.
„Обичам те“ — от толкоз много казване
е вече само дума,
една и съща дума.

— И слънцето изгрява все от изток,
и все в един и същи път върви,
и все едно и също е,
но винаги е ново,
но винаги е хубаво,
но винаги е истинско.

Обичам те! Обичам те! Обичам те!

ПОСВЕЩЕНИЕ

*Моя кротка жена, лекокръста,
непокорна жена, тежкокоса.*

*Моя ясна, най-истинска радост.
Тъмна мъка, до днес немъкувана.
Моя пълна със слънце победа.
Ослепяло от мрак поражение.
Мое цвете, у мен разцъфтяло.
Люта кама в сърцето ми впитва.
Мое бистро, безоблачно Всякъде.
Цяло в облаци Всичко и Всякога.*

*Моя кротка жена, светлоока,
непокорна жена, тъмновежда.*

РАЗДЯЛА

Как се случи това, не разбрахме.

*Аз без тебе не мога да виждам
на небето безкрайното синьо.
Ти без мене не можеш да сецаш
на водата прохладния вкус.
Аз загубих очите си.
Ти загуби сърцето си.
Цял съм твой,
но на себе си вече не съм.
Ти си моя, но тебе те няма.*

Как се случи това не разбрахме.

*Щом отново намеря очите си,
ще се върна при теб.
Щом намериш сърцето си,
завърни се при мен.
И тогава ще бъдеш
като себе си, моя.
и тогава ще бъда
цял на себе си, твой.*

ОДА ЗА ЛЮБОВТА

*Ти дойде ненадейно, Любов,
без да питаш ни мене, ни нея.
Ти дойде ненадейно и хвърли
във душите ни радост.*

*Аз затърсих дланта ѝ.
Тя затърси дланта ми.
Но просъскаха правди умрели
и живи в смъртта си:
„Назад!“
Радостта потъмня покрусена.*

*Но всесилната, вечната, ти,
без да питаш ни мене, ни нея,
по реките на нашите вени
нежадувана жажда разля.*

*Аз затърсих устата ѝ.
Тя затърси устата ми.
Но просъскаха истини мъртви
и живи в смъртта си:
„Назад!“
Закипялата жажда замръзна.*

*Но всевластната, вечната, ти,
без да питаш ни мене, ни нея,
удвои радостта.
Утрои ненаситната жажда,
ослепи ни със блясъци,
оглуши ни с хармонии
и се пукнаха нашите устни,*

и покапаха капчици кръв.

Ти дойде ненадейно, Любов.

Ти дойде, за да бъдеш, Любов.

И бъди! И бъди! И бъди!

Най-права е твоята правда.

най-истинска — твоята истина.

НАЗДРАВИЦА

Кога и как се срещнахме със тебе?

*Благословена среща!
Не можехме да имаме без нея,
две влюбени слънца в гърдите си,
за да ни светят в светове,
в които никой не е бил
и няма никога да бъде,
защото всяка обич е различна,
веднъж завинаги била.*

*Благословена среща!
А можеше да се не срещнем ние.
А можеше да се разминем,
тъй както облак с облака,
тъй както лято с есента.
А с колко ли сърца сме се разминали?
И ти!
И аз!
О, неродени красоти!
Тъгуваш ли за тях?*

*Налей от моята и твоята печал,
Да пием за несбъднатите срещи!*

*Да пием за невидените далнини,
за върховете неизкачени!
Да пием за звучащите вселени,
които никога не са били
и няма и да бъдат,
защото всяка обич е различна,*

веднѣж завинаги била!

ПЕСЕН ЗА ЛЮБОВТА

Обичай ме, обичай! Като вятър
ме гали нежността ти,
като презморски вятър.
Какво, че вятърът не гали само мен.
Един е той, а е навсякъде.
Защо да съдя вятъра за туй,
че той е вятър?
Обичам своя вятър!
Обичам го!

Обичай ме, обичай! Като буря
ме плиска щедростта ти,
като дъждовна буря.
Какво, че бурята не плиска само мен.
Една е тя, а е навсякъде.
Защо да мразя бурята за туй,
че тя е буря?
Обичам своята буря! Обичам я!

Обичай ме, обичай! Като слънце
ме грее любовта ти,
като априлско слънце.
Какво, че слънцето не грее само мен.
едно е то, а е навсякъде.
Не, не проклинам слънцето за туй,
че то е слънце.
Обичам своето слънце!
Обичам го!

ВЕЧНОСТ

*Не искай и не обещавай
да бъде вечна любовта!
Невечни сме и с нас навярно
невечна е и вечността.*

*Мигът е наш, върни се в него
и ще усетиш вечността
как вика в нас неутолена
и как е вечна любовта...*

ПРОСТА ПЕСЕН

*На вятъра кажете
кога,
къде
и как да духа
и няма той да бъде вятър.*

*На слънцето кажете
кога,
къде
и как да грее
и няма то да бъде
слънце.*

*На любовта кажете
кога,
къде
и как да люби
и няма тя да е
любов.*

БАЛАДА ЗА ЕДИНАКА

*Изсмука слънцето снега от урвите.
Пропъди на велявиците воя.
Дъхти на пръст, на размразена пръст,
на корени, на злак, Вълчице моя!*

*Усецаш ли? В земята бродят сокове.
По жилите пробягват жадни тръпки.
Бъди добра — не ме оставяй сам,
сред нощите ме мамят чужди стъпки.
А идат нощи, нощи! Неочаквано
замайват ноздрите нивя орани.
Далечно биле с неусещан дъх
гори гърдите като прясна рана.*

*Не чуваш ли? От бездната на нощите
долитат гласове. Зове уся,
зоват листа. Не ме оставяй сам,
не ме оставяй сам, Вълчице моя!
В такива нощи сплетените повици
притягат гърлото ми в огнен спазъм,
изтръгват вой, сто века неумрял,
изтръгват зов, сто века неизказан.*

*На моя зов вълчица нейде в тъмното
отвърща премаляла и ме мами.
Отвърща друга, трета... И към тях
като насън повежда ме кръвта ми.*

*Тогавата ти ме спри с милувки-мълнии!
Не спра ли, оглушал от повика и воя,
при себе си със нокти ме задръж,*

със зъби ме задръж, Вълчице моя!

РЕКВИЕМ

*Ако върхът на моя вик те стрелне,
не ме кори —
на лятото ни пламналия огън
без твоя пламък вече не гори.*

*Ако плачът на мойта скръб те стигне,
не ме теши —
на лятото ни живата жарава
без твоя въглен вече не жежи.*

*Ако ледът на мойта смърт те парне,
не пий сълзи —
на лятото ни смръзналата пепел
без твоята искрица ме мразì.*

*Ако гласът ми през смъртта те викне
не питай: „Кой?“ —
на лятото ни от самата пепел
възкръснал съм по-друг и все пак твой.*

СТИХОВЕ ЗА РАЗДЯЛАТА

*Не ме вини!
Изтрий сълзите на обида
и на гняв!
Тъгата да остане само!
Тъгата по отминалата прелест,
която сътворихме ти и аз,
по-хубава от всички залези,
от всички заливи, където бяхме,
от нас по-хубава.*

*Не се вини!
Изтрий сълзите на протест
и огорчение!
Тъгата да остане само!
Тъгата, от която в нас се ражда
оня земна сила,
да можем да приемаме
дошлата неизбежност.
А миналата прелест
да почетом с поклон.*

*Не е ли по-човешко с красотата
да се разделяме красиво.*

ПЕНЕЛОПА

*Не знаете как скъпо заплатих
За славата да бъда Пенелопа.*

*... Преди на бой да иде Одисей,
когато бяхме заедно в Елада,
обикнах друг.
Но Одисей бе моята любов
и нему дала дума бях за вярност.
Тогаз дойде при мене Афродита,
огря с очи очите ми и каза:
„Чуй, изневярата е изневяра
не с тялото, а с мисълта —
иди, иди при своята любов!“
Но тялото ми беше на един,
а мисълта, какво е мисълта? —
Не позволих на другия дори
с дихание да ме докосне.
Така измамих Одисей.*

*Когато хитроумният безумец
остави ме и тръгна на война,
безцелна колкото и хитростта му,
напъни в мене жива пъпка —
обикнах втори път.
Но погледи полазиха отвсякъде.
Езици — изгладнели хрътки —
предвкусаха кога ще заговорят.
Отново ме намери Афродита
и зазвуча скръбта ѝ:
„Небесна е, небесна любовта,
не я мери със земни мерки!“*

Но можеха ли земните да мерят
небесното с небесни сетива?
Уплаших се от хората и смазах
телцето на напъпилата пъпка.
Покапа чиста кръв.
Така се подиграх със любовта.

Когато златошлемите ахейци
в Елада се завърнаха със плячка,
престъпна колкото и храбростта им,
и Одисей не беше между тях,
незнаен мъж опожари очите ми —
обикнах трети път.
Но блазнеше ме вече суетата
да бъда образа на верността.
За трети път вести се Афродита,
помилва ме, а думите ѝ бяха
камбани на тревогата:
„Човешката душа живее с обич —
храни я, ще умре!“
Но можех ли да се лиша тъй лесно
от нищото да ме наричат всички —
божествената, вярна Пенелопа?
Не можех и отхранвах с празна слава
все гладната човешка суета.
Така убих душата си.

Не, никога не ще сте верни другиму,
на себе си не бъдете ли верни!
Това ви казва Пенелопа.

ДОН ЖУАН

*Ти беше истинният, Дон Жуан,
сред хиляди неистинни.*

*И те не ти простиha за това.
Превърнаха те от човек в плашило,
за да се плашат помежду си,
да се гордеят, че не са такива,
и тайничко да ти завиждат.
И ти остана вик без ехо,
обилен изгрев над пустиня.
И ти остана сам.
Тежеше ли човешката ти истинност,
платена с единачество?*

*Мълчиш.
Отвесно през челото ти вдълбава,
тревожния си път една печал.
Самотнико безсмъртен, Дон Жуан,
как искам да навляза в неизбродното
на твоята вселена неизследвана
и да открия извора на тайната,
да можеш като себе си да бъдеш.
Да можеш с непресъхващо сърце
свободно да раздаваш красота,
свободно да я вземаш и твориш.
Отде и как да вляза в твоя свят?
Кажи ми, Дон Жуан!*

*Мълчиш.
Една усмивка само на устата ти
като наченало разсъмване*

*роди се и умря.
Но тя ми отговори вместо тебе:
„Най-тежки са оковите, в които
сами се оковаваме!
Разокови се по-напред!“*

БАЛАДА ЗА ЛЮБОВТА

*Хиляда дълги вечности,
изгаря ви стремеж
за миг да се прелеете
в едно и неделимо.
Красавица Небе!
Мъжествен Океан!*

*Хиляда дълги вечности,
един във друг поемате
безкрайното си синьо.
Но празната далечност
все зее непрекрачена
и строга между вас.*

*Хиляда дълги вечности,
от вашите въздишки
се раждат урагани
и пълнят с мъка бездната,
разделящо студена
от веки, та до днес.*

*Хиляда дълги вечности,
устата ви се търсят
по всички хоризонти —
неумолими граници,
вковали всеки устрем
в граничната бразда.*

*Хиляда дълги вечности!
Преклоня се душата ми
пред вашия стремеж,*

*до ужас невъзможен...
Красавице Небе!
Мъжествен Океан!*

ПРЕДОПРЕДЕЛЕНОСТ

*Макар очите ми очите ти да дирят —
ще се разминем ние,
тъй както разминава се устата
с неказаната дума,
тъй както разминава се дланта
с несбъднатата ласка,
тъй както разминава се сълзата
с очите незаплакали.*

*Макар ръката ми ръката ти да вика —
ще се разминем ние!
И ще остане само тая ноц
и бялата тъга по нея,
и тоя стих!*

ОМАЙНИЧЕ

*... И станаха изричаните думи
не думи,
а заклинания!
И станаха пътуваните пътища
не пътища,
а откровения!
И стана разгорялата се есен
не есен,
а есента на всички есени!...*

*О, Господи, бих искал да те има,
за да ни кажеш, че наистина
от всички светли чудеса
най-светлото
е чудото — любов!*

ВИСОЧИНИ

*Кралице на покълналите тичинки,
на младото небе,
на викащите ручеи, кралице!*

*Погледна ли в доброто огледало
на пролетния вир?
И там видя ли златната корона,
заплетена в сърцето на косите ти
от влюбените пръсти
на твоя крал?*

*И спомни ли си, че това се случи
високо на върха,
където тихо диша вечността
и страшния ѝ дъх
опива и превръща всички смъртни
във равни и връстници?*

*Кралице на покълналите тичинки,
на злачната земя,
на викащите погледи, кралице!*

ВЪЛШЕБСТВО

*На заника червената черта
зад пролетните хълмове изтлява
и среща ни часът на нежността
и сяда с нас в здрачената морава.*

*И ме намира малката ти длан,
препълнена със трепет и вълшебство,
и аз от теб по-мъдър и голям
се връщам към отминалото детство.*

*И ме обгръща ненадеен смут —
как малък съм, а ти така голяма...
О, приюти ме в топлия си skut
и още ме гали, и още, мамо!*

ОБИЧ МОЯ

*Роди ме ти!
От женската си слабост ме роди,
да бъда твой и силен.
Но аз обърках сила със насилие
и вдигнах над главата ти камшик
и го размахвам хиляди години.
Обич моя!*

*Роди ме ти!
От вечния копнеж да бъдеш любена,
роди ме.
Но аз те похитих
и се нарекох твой владетел.
Обич моя!*

*Роди ме ти!
От жаждата да любиш ме роди.
Но аз не вярвах в любовта ти.
И в нейното нестихващо огнище
раздухвах страх,
убиващия страх от мене.
Обич моя!*

*Прости!
Навярно вече влизам в пълнолетие,
защото ме спохожда мисълта
за моята, голямата вина,
вековната вина пред тебе.
Обич моя!*

Почакай ме! Тъй дълго си ме чакала.

*Кълна се в силата на слабостта ти,
в копнежа ти да бъдеш любена,
във жаждата да любиш се кълна,
отнетото до капка ще ти върна!
И някога от мъката и болката
роден и сам родил те,
аз може би ще те заслужа.
Обич моя!*

МИГ

*Постой така! В очите ти живеят
открехнатите бездни на нощта.
В очите ти съзвездията греят
и сливат се мигът и вечността.*

*Постой така, задъхана и топла!
Светът е в нас като заченат плод.
И радостта несещана е вопъл,
животът — сладка смърт, смъртта — живот.
Постой така, отдадена и властна!
Светът е в нас — дълбок, неписан стих.
о, толкова е странно и прекрасно,
че в бога господата поварвал бих!*

*Но няма бог — незнайна безконечност
потопя всичко в безконечен мрак.
И тоя миг, бездънен като вечност,
и вечност да е, ще отминем пак.
И ние с тебе също ще отминем.
Като далечни утринни мъгли
ще се стопим под небесата сини
и все едно, че тук не сме били.
И все едно, не съм те аз прегръщал,
и тая нощ под звездния покров
не сме достигали безсмъртие могъщо
в безкрая на човешката любов.*

*Постой така! Постой, за да запомня
как в тоя миг във нас е цял светът,
как радостта несещана е вопъл,
смъртта — живот, животът — сладка смърт,*

*как в тоя миг в очите ти живеят
открехнатите бездни на нощта,
как в бездните съзвездията греят
и сливат се мигът и вечността.*

ВЕРУЮ

*Защо стоиш разкаяна пред мен
и мълком чакаш моята присъда?
Не съм отритнат, нито унизен,
не съм и няма никога да бъда.*

*Дори да те обичам още век,
душата ми обидата ще пъди,
защото знам, че съм роден човек,
защото знам, за обич се не съди.*

*Иди при него с радостно лице!
Не те виня, макар да те загубвам.
Безгрешно е човешкото сърце,
щом от сърце и люби, и разлюбва.*

РАЗСЪМВАНЕ

*Виж, денят и нощта се прегръщат
като нашите същности.*

Как безмълвен е ранният връх.

Досегни ме несетно, без дъх!

И нека нощта във деня да здрачи!

И нека мълчим!

*Да говори родената хубост —
тя самата разсъмване.*

Как безмълвен е ранният връх.

Досегни ме по-леко от лъх!

И нека денят във нощта да здрачи!

И нека мълчим!

НЕПОВТОРИМОСТ

Нищо днешно не ще се повтори!

*Остави да пътува дланта:
по челото ти — сън засънуван,
по косата ти — кацнала птица
в тишината на лятно предутрие,
само миг преди полет,
по лицето ти — прясна добра
под приоблачен връх оцеляла...*

*Нищо днешно не ще се повтори!
Остави да пътува дланта!
Да запомни!*

КАТО ВЪЗДИШКА

*Като въздишка беше всичко —
така жестоко кратко,
така безмерно щедро...*

*В жестоката му краткост
погинаха безкрайности,
преди да са разтворили
безкрая си пред нас.
В безмерната му щедрост
умря огромно слънце,
преди да е изгряло
на нашето небе.*

*Като въздишка беше всичко,
като въздишка беше...*

СОЛВЕЙГ

Къде си ти, къде, Солвейг?

*Звучи безсмъртната ти песен,
а в звуците ѝ твоите очи
дори под клепките ти нощем
не искат да угасват.
Но аз защо да днес не ги видях?
Очи ли нямам за очите ти?
Очи ли нямам?*

*В потоците на тъжното анданте
протягат се ръцете ти —
очакващи и влюбени.
Ти падаш, премаляла от умора,
те никога не падат.
Но аз защо до днес не ги досегнах?
Ръце ли нямам за ръцете ти?
Ръце ми нямам?*

*Над върхове от всепобедни трели
изгряло е сърцето ти,
за да залезе заедно със тебе,
със твоята единствена любов.
Но аз защо до днес не го усетих?
Сърце ли нямам за сърцето ти?
Сърце ли нямам?*

*Звучи безсмъртната ти песен
като небето вечна,
като земята истинска.
Но ти,*

къде си ти, къде, Солвейг?

СТРИПТИЙЗ

*Да съблечем от себе си ненужното
и да застанем светло голи
като две истини
пред бялата врата на Любовта!*

*Да съблечем от себе си Срама!
Не трябва да напомняме със него
ни миг дори за клеветата,
че Тя е грях!
О, тъмна, стародавна клевета
на грешници, прехвърлили греха си
върху безгрешното лице
на най-безгрешната.
Да съблечем от себе си Срама!*

*Да съблечем от нас Себичността!
Че тя ще отчужди душите ни
и ние нищо не разбрали,
ще се самообичаме да смърт
и смърт един за друг ще носим.
Така ще припознаем Вездесъщата,
защото Тя не е себичност,
а щедро всеотдаване.
Да съблечем от нас Себичността!*

*Да съблечем джуджето Честолюбие!
То смята се за великан,
пък Нея — украшение,
с което маже да окичва
ревера си параден.
Така ще се погаврим със Небесната,*

защото Тя не е бижу,
а слънце на душите.
Да съблечем джуджето Честолюбие!

Да съблечем отравящата Ревност!
На порива в самите корени
ще влива тя
от своята отрова.
И капка подир капка,
и глътка подир глътка
със змийско постоянство ще отравя
и нас, и Нея.
Да съблечем отравящата Ревност!

Да съблечем от нас Двуборството!
Ще ни подхрани то със властолюбие
и ние ден и нощ
като безпаметни ще се боричкаме,
за да се знае „кой-кого“.
Това ще бъде смърт за Най-прекрасната,
защото тя не е двуборство,
а свято двуезвучие.
Да съблечем от нас Двуборството!

Да съблечем от себе си Лъжсата,
нищожното Притворство,
зеленото влечуго Подозрение,
безмозъчната Похот,
Лукавството, пресметнатата Корист,
Премислените Думи — корита,
готови да затворят в бреговете си
най-волната стихия, пред която
преклонят се и боговете...

Да съблечем от себе си ненужното
и да застанем светло голи
като две истини

пред бялата врата на Любовта!

ЛЕГЕНДА ЗА СКАЛАТА

Не, не мисли, че само ти се струва!

*Наистина със тебе сме се виждали,
преди за пръв път да се видим.
Наистина, но беше то отдавна,
преди да бъда аз, което съм,
преди да бъдеш ти, което си.*

*... Тогава бях всевластен, щедър цар
на хиляди земи и племена,
на хиляди богатства, сред които
най-скъпото богатство беше ти,
ти — моята възлюбена царица.
Обичах те с оная обич страшна,
която пали камък и вода
и за която вечни песни пеят
и хора, и звезди, и богове.*

*А ти, царицата на своя цар,
от любовта красива и крилата,
танцуваше в широките палати,
лудуваше в зелените градини
и със усмивка щедра на устата
раздаваше на тъжния веселие,
на злобния спокойна доброта,
на тъмния самотник ведрина.*

*Но как, не знам, и за какво, не знам —
душата ми промълни подозрение.
В очите ти, като небе невинни,
остреца на коварството видях.*

*Във думите ти, като ручей ясни,
езика на измамата дочух.
Във ласките ти, като слънце топли,
студът на лицемерието сетих.*

*И ревността — отровен скорпион,
изля във мен отровата си черна.
Челото ми проряза бръчка зла.
Да се спася от тъмната си мъка,
посичах хора, нищо ненаправили,
потеглях на войни кръвопролитни.
Но мъката остана непосечена
ни от топора тежък на джелата,
ни в боя лют, от острия ми меч.*

*И ето, от страдание безпамятен,
във грозен час най-грозното помислих.
Ако не чувам твоя смях в градините,
ако не сещам твоя дъх до мен,
ако на тоя хубав свят те няма,
то с теб и мъката ще си отиде.
Безумен бях — реших да те удавя.*

*И точно тук, сега където сме,
на тоя бряг, наведен над морето,
доведох те в незнаен час и рекох:
„Царице, твоят цар е роб на мъката.
Лицето си към другите обръщаш ти,
сърцето си на другите раздаваш
и не остана даже и трошица
за просяка пред твоята врата.
Царице, твоят цар е роб на мъката
и свободата ще си върне той,
когато ти в това море умреш.“*

*Безумен бях наистина, а ти
погледна ме достойна като правда,*

и примирена като стрък, отвърна:
" Царю, щом трябва, тука ще умра,
но с мене любовта си ще удавиш,
защото аз на другите раздавам
по капчица от бликналия извор
на моята любов към теб, царю.
Повярвай ми! Повярвай ми!"
И както корен във пръстта се влива,
устата ти се впиха във целувка.
И както нощ моретата обвива,
ръцете ти обвиха ме в прегръдка.

Прегръдка луда, не можах от нея
да се откопча ни с ръце, ни с ум.
Тогава ме обхвана бяс безсилен
и викнах с глас пресипнал и не свой:
„Не вярвам, не, не вярвам ти, царице! —
Скала ще стана над това море
и чак когато нея ти успееш
да изгориш със твоите целувки,
и чак когато ти успееш
да разтопиш със твоите прегръдки,
тогаз ще ти повярвам!“
И в тоя миг аз станах на скала,
ти виждаш я, издига се над нас —
по чуците ѝ мъкнат се мъгли,
край дупките ѝ гущери прибягват.

Не, не мисли, че само ти се струва!

Наистина със тебе сме се виждали,
преди за пръв път да се видим.
Наистина, но беше то отдавна.
Погина безпределното ми царство.
Погинаха несметните богатства.
Остана само страшната скала
и три пъти по-страшната легенда.

*И днеска още тук, по тез места,
прежуря ли горещо лятно слънце
и твърдата скала от жега пука,
и ронят се от нея песъчинки,
приведените селяни по нивите
избърсват с длан възпламнали лица,
поглеждат към брега и тихо казват:
„Царицата целува пак скалата!“*

*Надвиснат ли над гребена ѝ облаци
и бясна буря в обръч я обвие,
и кърти тежки канари от нея,
обгърнат ли вълни снагата ѝ
и канарите в себе си поглъщат,
сред побеснялото море рибари
гребат с последни сили към брега
и викат през гърмежите на бурята:
„Царицата прегръща пак скалата!“*

*Изминаха години, векове.
И ден из ден скалата все изгаря
и все така стои неизгорена...
И ден из ден скалата се топи
и все така стои неразтопена.*

Не, не мисли, че само ти се струва!

*Наистина със тебе сме се виждали,
преди за пръв път да се видим.
И ще се видим пак, подир смъртта ни.
И пак ще дойдем при това море.
И може би тогава под небето
не ще я има страшната скала,
ни три пъти по-страшната легенда.*

ПИСМО

*Защо, защо говориш за раздяла?
За туй ли, че пространство ни дели? —
Сърцата ни, от обич наболели,
са близо, както никога, нали?*

*Сърцата ни, от обич окрилени,
се дирят през пространства и мъгли.
А колко хора крачат разделени,
макар да са все заедно, нали?*

*Защо, защо говориш за раздяла?
За туй ли, че пространство ни дели?—
Разделят се в минути натежали
не хора, мила, а сърца, нали?*

БОЛКА

На Р.

*От спомени — красиви мъртъвци,
до смърт душата е преляла.
Наистина ли всяка среща днес
е утрешна раздяла?*

*Не искам да си спомен, па макар
сред спомените най-възвишен.
Бъди ми слънце, въздух и вода
докрай, додето дишам!*

*О, искам с непресъхващо сърце
да те посрещам и изпращам.
Бъди ми само настояще ти!
Бъди ми настояще!*

НАВЕИ

*В слънчеви паркове вятър понесе
жълти листа в кръговрат.
Моя Тополчице, есен е, есен е,
есен е в родния град.*

*Моя Тополчице хубава, де си? —
вика последният цвят.
Викат тревите попарени. Де си ми,
есен е в родния град.*

*Викат през плач недопетите песни.
Вика големият свят.
Моя Тополчице, есен е, есен е,
есен е в родния град.*

БАЛАДА ЗА НАШАТА СВАТБА, МАРИЯ

*Вън ноцната буря бучи както някога
и вика все живия спомен
за нашата сватба, Мария,
за нашата сватба...*

*... Поведе ни мракът и тръгнахме ние.
Посрещна ни едрият дъб — ведър кум.
Преплете ръцете ни.
Отвърза горещия вятър, а той
в безмълвно предбурие
тревите разстла и направи легло
за нашата сватба, Мария,
за нашата сватба.*

*Стояхме един срещу друг онемели.
Но вятърът бризна, във вихър ни вклеци
и мигом един на към друг
ни дръпна незнайното.
Телата ни вдишаха зной.
Започваше нашата сватба, Мария,
Започваше нашата сватба.*

*А едрият дъб, а могъщият кум
разклати из корени ствол, забуча:
Празнувайте, облаци, мълнии, вихри!
Празнувай, небе!
Празнувай, земя!*

*Дървета огънаха клони и дънери
и люшнаха лудо хоро.
Светкавици с бързи ръце*

*Задърпаха триста небесни камбани.
Камбани, гърмяха камбани,
на нашата сватба, Мария,
на нашата сватба.*

*О, миг, преизпълнен със щедрост предвечна!
В сияния виждах лицето ти,
Обляно от дъжд и сълзи.
Блестяха, горяха косите ти
и мокри, миришеха силно
На лято, на билки, на тебе.*

*Вън нощната буря бучи както някога
и вика все живия спомен
за нашата сватба, Мария,
за нашата сватба, Мария.*

САТИР

*Отнеха красотата ми! —
И ето, вместо нея
ми дадох да нося
копита и рога.
Но стана тя жена!
И аз я търся, жаден,
къде е тя, къде?*

*От взирание очите ми
превръщат се в главни.
И виждам подлудял
зовящите ѝ форми
в зелените извивки
на младите листа,
във сферата на капките,
в променливите облаци.
С треперещи ръце
листата изпокъсвам.
С попукана уста
изпивам всички капки.*

*От вслушване ушите ми
превръщат се на струни.
и чувам в тишината
уханното ѝ дишане.
В отлитащото пърхане
на птичите крила
вървежа ѝ долавям.
И хуквам подир птиците,
и тичам до премала,
и падам на пръстта.*

*От искане снагата ми
превръща се на пламък.
И скачам във вълните.
Но изведнъж усещам —
със шушнецата пяна
досяга се до мен
прохладната ѝ кожа.
Прегръщам бясно пяната...*

*Отнета моя хубост,
Къде си ти, къде?
Да се прелея в тебе!
Да тържествува моята
красива грозота!*

ИЗПОВЕД

Ще се раздам докрай!

*Това, което имам,
не мога да спестя.
Да, днешното е днес,
а утрешното — утре.
Спестя ли днес за после,
спестеното умира.
Не дам ли утрешното,
и то ще се стопи,
като снежинка бяла,
попаднала на длан.*

*Не бой се! — Аз съм извор.
Допри уста и пий.
Негълтната глътка
потъва вдън земята,
отдето е дошла.
Не бой се! — Аз съм извор,
наситил много устни
и пак останал чист.
Защото всяка глътка,
бе нова и единствена.*

*Ще се раздам до капка!
А някога, пресъхна ли,
оттук ще си отида,
спокоен като вечност.*

Издание:

Автор: Добри Жотев

Заглавие: Влюбени слънца

Издание: първо

Издател: „Народна младеж“ — Издателство на ЦК на ДКМС

Град на издателя: София

Година на издаване: 1983

Тип: стихосбирка

Националност: българска

Печатница: ДП „Георги Димитров“

Излязла от печат: 25.10.1983

Редактор: Петър Андасаров

Художествен редактор: Иван Стоилов

Технически редактор: Таня Янчева

Художник: Елена Пъдарева

Коректор: Нора Димитрова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14471>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.